

Есе

Заради миру і добра

Минають дні, ідуть роки.

Життя листки перегортає.

А біль Афгану – навіки,

В серцях живих не замовкає.

Афганських подій ніколи і нікому не викреслити з календаря. І скільки б ми не повертались до подій, які відбулися 30 років тому, встановлюючи нові і нові факти, змінюючи цифри, все переоцінюючи, істина залишається одна – незмінно житиме пам'ять про Афганістан.

Сьогодні в Україні 550 тисяч учасників АТО, 150 тисяч «афганців», 35 тисяч миротворців, 15 тисяч учасників локальних воєн, які пізнали гіркоту поразок і радість перемог. Виконуючи свій громадянський і військовий обов'язок, вони готові були віддавати свої життя в ім'я рідної держави. Саме так було з 18-річними юнаками у горах Афганістану, за яких держава вирішувала їхню долю, посилаючи у гарячі точки планети.

Жорстока правда говорить про те, що певні паралелі війни в Афганістані, яку прикривали словами «обмежений контингент» чи «військова присутність», варто проводити і з тією агресією, що нині відбулась в українському Криму, Донецьку, Луганську, чи в свій час у країнах Африки чи Азії, якщо була потреба встановити там контроль над територією і забезпечити певні політичні інтереси.

Та «чи мають певну частку відповідальності за ці та інші безглузді рішення політичного керівництва країни солдати, офіцери, бойові командири підрозділів, що виконували військовий обов'язок?» Я вважаю, що ні. Більше того, багато хто з них є прикладом вірної служби Вітчизні, прикладом професійності і героїчного виконання присяги. І саме тому вулиці, що названі в Україні іменами бійців та офіцерів радянської армії, які загинули в афганській війні СРСР, – це частина нашої пам'яті. Частина нашої спільної, складної, тяжкої, але реальної історичної спадщини. І це дійсно був простий подвиг звичайного громадянина великої країни України, який загинув, захищаючи тил свого друга, своїх однополчан із вірою у велику мету.

Чи можемо ми безвідповідально ставитися до уроків минулого? Ні в якому разі!

Адже тільки розібравшись у ситуації минулих подій ми зможемо зрозуміти справжню висоту подвигу «афганців», що захищали честь і славу Батьківщини та були вірні їй, вірні військовому обов'язку та складеній одного разу присязі, навіть за тисячі тисяч кілометрів від рідних міст.

Підсумовуючи історичні факти, мені абсолютно зрозуміло, що ця війна не наслідувала благородної цілі, не несла добра, а всі жертви принесли втрати, смуток, горе і біль рідним, друзям, всім нам.

Ми повинні пам'ятати уроки війн і робити висновки. Нехай в наших серцях завжди живе пам'ять про загиблих героїв!

Честь, повага і шана живим ветеранам афганської війни!